

Да ли се може победити америчка армија?

Алексеј СМИРНОВ | 07.05.2014 | 10:28

Национална америчка традиција самољубља, звездано-пругасти патриотизам, створили су код самих Американаца мистични имиџ њихових оружаних снага као “непобедивих” и “најбољих на свету”. Уз помоћ моћне пропагандне машинерије **они компонују и активно шире лажну легенду да су њихови борци најобученији, а њихово оружје супериорније од свих светских стандарда.** Да ли је баш тако и у стварности?

Мит о непобедивости америчке армије настао је прилично давно. Основа која даје неки привид истинитости ове легенде, можда се састоји у следећим чињеницама:

1. Америчка армија је на свом прагу, у Америци, последњих 200 година побеђивала у већини ратова и оружаних конфликата. Међутим, Американци не воле да се сећају да су њихови непријатељи углавном били староседеоци “Новог света”, који су били веома лоше организовани, наоружани и обучени. Поред тога, не сећају се низа изгубљених битака или их у најбољем случају, оцењују “нерешеним” резултатом. САД се нису никада на својој територији суочиле са противником макар једнаким у већини војних параметара. Територија САД се никада није налазила дуго времена под окупацијом, као што се не једном, понекад и више пута у столећу, догађало у историји Русије и других европских земаља. То јест, они нису никада заиста “пролили крв”, нити су икада бранили своју слободу и независност пред озбиљним противником. Због тога Американци сматрају да је њихова армија најмоћнија, јер их никад нико није освојио. Поред тога, већину Американаца никада није интересовало шта се у свету догађа изван граница њихове Америке, а сва “истина” циљано им се намеће путем CNN-а и FOXNEWS-а. Пропаганда САД је вишеструко скупља и ефикаснија од совјетске (само 15 година после бомбардовања Југославије, Црна Гора постаје “најбољи пријатељ” НАТО пакта, испоставља се да се и Хашим Тачи може истаћи као кандидат за Нобелову награду за мир, итд).

2. Током светских ратова, Американци су по правилу последњи улазили у сукоб, то јест, на време су заузимали позицију у другом и трећем ешалону и стрпљиво чекали док Немци, Руси, Енглези, Французи и остали не нанесу што је могуће већу штету једни другима. При основном правилу – нападати на слабе и бескрвне противнике - тешко је не однети победу. Дакле, приликом отварања “другог фронта”, савезничке војске су имале готово десетоструку надмоћ над Немцима у техници, наоружању, залихама и особљу. Упркос свему, Немци су им могли организовати “крвави коктел” приликом операције у Ардену (1944-1945). Премда је наступ немачке војске био заустављен, положај на Западном фронту почетком јануара 1945. године био је напет. Винстон Черчил се 6. јануара обратио за помоћ Стаљину. Поштујући савезничке обавезе СССР је пружио помоћ Енглеској и САД.

Само захваљујући чињеници да је совјетска војска 12. јануара (8 дана пре раније одређеног рока) кренула у офанзиву у Источној Пруској и Пољској, немачка команда је морала да одустане од даље офанзиве на Западном фронту и почела је пребацивање војске са западног на совјетско-немачки фронт.

Јапанци су, поготово у прве две године рата борећи се за острва, веома успешно тукли Американце у условима приближне равнотеже снага у бројности, техници и наоружању. Како не би долазили у директан додир са противником, него га уништавали са безбедне раздаљине или висине, Американци су изградили количински моћну флоту и авијацију. Ова стратегија се и данас нашироко користи. Смисао је у томе да се противник максимално ослаби и обескрви, а најидеалније је уколико се натера да се преда без неопходности увођења у бој копнених јединица. Поред тога, користе се акције застрашивања и терора против цивилних објеката мирног становништва (бомбардовање Дрездена, Хирошима и Нагасакија, коришћење напалм-бомби и хемијског оружја у Индокини, гађање српских градова крстарећим ракетама итд). У случају да је таква стратегија и дејствовала, армија САД (копнена војска и морнаричка пешадија) је заиста била непобедива. Једноставно није остајало организованих и борбено способних снага које би им пружиле озбиљан отпор. У случају када таква стратегија није доносила опипљиве резултате (Кореја, Куба, Вијетнам), или кад је противник организовао партизански покрет и није имао великих осетљивих објеката (Ирак, Авганистан, Гренада, Сомалија), армија САД је увек имала озбиљних губитака. Но, разуме се да то званични Вашингтон никада није признавао и говорио је о “херојству војника који су се супротставили зарази светског комунизма”. То не треба да нас превише чуди, јер народ који је одрастао на стриповима, који верује у Спајдермена и остале глупости, може поверовати и у причу о “црвеној претњи” или о “оружју за масовно уништење” у Ираку? Тако да лукавство и лаж и овде помажу “позитивном имиџу” храбрих Јенкија.

3. Америчке корпорације улажу силне паре у мит о непобедивости америчке војске, а заузврат сваке године од војске добијају астрономске војне поруџбине. То је једноставно суперпрофитабилно, јер армија САД акумулира огромна материјална средства: најскупље на свету бродове, авионе, тенкове, сателите, оружје, муницију, униформу итд.

4. Холивуд и западни медији и индустрија шоу-бизниса су узели активно учешће у стварању позитивног имиџа америчке армије. Створен је заиста монументалан и високотиражан образац америчког војника, у првом реду “Рамба” и “Командоса”. Већ неколико деценија читав свет гледа превасходно америчку филмску продукцију, навикавајући се на то да су они “добри” и да “увек спасавају свет”.

Међутим, упркос таквој пропаганди, неке чињенице које ћемо навести сведоче о постојању озбиљних проблема у америчкој армији:

- “Најбоља армија на свету” трпи пораз од муџахедина у Авганистану, од Бедуина у Ираку и од бандитских формација у Сомалији;

- Специјалне јединице САД непрекидно губе приликом вођења одбрамбених бојева (поставља се питање – а да ли би они могли заштитити сопствену територију у случају напада спољњег непријатеља?);
- Често нова информација о разради новог супер-оружја у САД, у стварности представља обичан мит;
- Амерички војно-индустријски комплекс под плаштом новог наоружања одавно представља само побољшану (модификовану) технику која већ постоји у наоружању армије САД;
- Армија САД углавном своје редове попуњава мигрантима (њима обећавају боравишну дозволу и новац), најамницима из других земаља, као и грађанима САД који се надају да ће од државе добити субвенције за бесплатно образовање, решавање стамбеног питања итд.

У америчкој армији су потпуно непознати појмови као борбени дух, мотивација, спремност на самопожртвовање. Јер ако убију војника, ко ће моћи да искористи “зарађене” погодности. Амерички војници су спремни само на убијање, а оних који су спремни и да умру за идеале своје земље, међу њима нема. Због тога, као што су показали догађаји на Блиском истоку, чак и најмањи губици у јединицама америчке армије доводе до масовног бекства војника са борбеног попришта.

Поред тога, један од главних проблема оружаних снага САД представља изузетно низак професионални квалитет војника – од обичних редова, до генерала.

Систем обуке официра у армији САД је убог и ограничен. По карактеру своје обучености око 75% официра армије САД нису кадровски официри. То су дипломци цивилних универзитета и колеџа који су се за време студирања своје основне струке допунски образовали на такозваним курсевима за војну обуку резервног официрског кадра.

Курсеви припреме резервних официра одговарају часовима основне војне обуке у средњим школама за време СССР-а. За армију САД ситуацију додатно погоршава квалитет припремљености људи који уписују курсеве за резервну официрску обуку, а потом попуњавају јединице.

Ради се о томе да је цена образовања у америчким високошколским установама веома велика и студенти имају само три начина да не плате пуну цену школовања: или да одмах покажу изузетно високе резултате у школовању, или да су спортисти или да ступе на курс резервних официра. У последњем случају комплетно школовање студентима плаћа држава. У замену за то, после окончања студија дипломац је дужан да три године одслужи као официр у армији САД. На тај начин је амерички официрски кадар попуњен са 75% дипломаца из сиромашних породица, који немају спортских предиспозиција. То јест, основу официрског кадра представља интелигенција која има финансијске, медицинске или друге проблеме.

Ништа мањи проблем није ни са регрутима који су на служби по уговору. Такви регрути често се описују као лењи, себични, физички слабо развијени, недисциплиновани и са slabим представама о моралу. Они свако наређење, одлуку или захтев стављају под сумњу, не показујући никакво уважавање према руководиоцима. Поред тога три четвртине Американаца војног узраста су неспособни за служење у савременој армији, преноси *WashingtonProfile*. До овог закључка дошли су стручњаци управе за кадрове америчке армије (*ArmyRecruitingCommand*). Према њиховим подацима у САД живи 32 милиона младих људи узраста од 17 до 24 године. Међутим, међу тим потенцијалним војницима само 4,3 милиона одговарају захтевима предвиђеним за регруте. Међу тих 27,7 милиона људи који не одговарају стандардима америчке армије, 4,4 милиона су лица са криминалним досијеом или су то зависници од алкохола, дроге или пате од гојазности. Још 2,6 милиона су оболели од других болести што им онемогућава ступање у редове оружаних снага. Сви остали (отприлике 20 милиона) нису погодни због свог ниског интелектуалног и физичког развоја. Како је раније објављено у штампи, током 2008. године је због проблема око регрутовања у оружане снаге Пентагон снизио доњу црту степена интелигенције за регруте у копненим снагама.

Међутим, све ово не треба да нас заваља. Уз све недостатке армије САД, њена техничка опремљеност и организованост су на високом нивоу. САД имају највећи војни буџет и огроман део тог новца иде на армију. Како показује искуство Либије и Сирије, у новим локалним конфликтима војници САД не журе да уђу у “земљу-жртву”, него се претходно тамо боре десетине хиљада “бораца за слободу”, то јест обичних најамника, бандита и вехабија, који добро познају све карактеристике терена, народа и државе. То јесу обични одрпанци и људска олош, али са искуством и умећем вођења копнених ратова, посебно герилског и терористичког. А Американци и њихови савезници за то време методички, авијацијом и ракетама, са безбедног растојања, уништавају војну и економску моћ противника. Дигу у ваздух војне и цивилне објекте, руше мостове и путеве, фабрике и електро постројења, то јест, доводе земљу у камено доба. Успут, они за велике новце купују многе војне и цивилне чиновнике, изводећи их на улице градова да “протестују”. Мало је држава које то могу да издрже, пре или касније слама се отпор, а закониту власт смењују америчке проститутке. Управо тако последњих 20 година ратују САД и њени савезници.

Дакле, америчка војска представља моћну ватрену и ударну машинерију која је у стању да разруши читаве земље. Међутим, њена величина и сјај силно су преувеличани. Уз писмену и добро организовану одбрану њен потенцијал се снижава пропорционално отпору. Америчка армија је добро опремљена, но слабо припремљена војна сила. Ниски морални, духовни и интелектуални капацитети америчких војника подривају борбену готовост “најјаче армије на свету”. Њихове професионалне навике не дозвољавају да се ефикасно примене савремени типови наоружања и војне технике. Из овога следи да се америчка армија може победити уколико се знају њене слабости.